

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 20 czerwca 2013 r.

DOLiS/DEC-673/13/38829,38834,38838

Dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), w związku z art. 105 ust. 4 oraz art. 105a ust. 4 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana S. Ł., reprezentowanego przez A. B.([...]) na przetwarzanie jego danych osobowych przez S. S.A., polegające na ich przekazaniu do zbioru Biura Informacji Kredytowej S.A.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

.a Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana S. Ł. (dalej jako Skarżący) reprezentowanego przez A. B. ([...]), dalej jako Pełnomocnik, w związku z przetwarzaniem jego danych osobowych przez S. (dalej jako Bank) polegającym na ich przekazaniu do zbioru Biura Informacji Kredytowej S.A. (dalej jako BIK).

Pełnomocnik Skarżącego podniósł, że Bank bezprawnie udostępnił dane osobowe Skarżącego BIK ponieważ Bank cyt.: „nie dopełnił spoczywającego na nim wymogu

poinformowania [Skarżącego]: a) o zamiarze przetwarzania dotyczących go informacji, b) stanowiących tajemnicę bankową, c) bez jego zgody, d) po ustaniu zobowiązania.”. Ponadto Pełnomocnik wskazała, że Bank nie jest w stanie określić terminu „ewentualnego powiadomienia [Skarżącego] o zamiarze przetwarzania Jego danych osobowych w Biurze Informacji Kredytowej (BIK S.A.), gdyż nie prowadzi archiwizacji dokumentów”.

W związku z powyższym – z uwagi na to, że Bank nie doręczył skutecznie Skarżącemu oświadczenia o zamiarze przetwarzania jego danych osobowych w BIK – Pełnomocnik wniosła o nakazanie Bankowi zaprzestania przetwarzania danych osobowych Skarżącego oraz ich usunięcia z BIK.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. W związku z zawarciem umowy o kredyt na zakup towarów i usług z dnia [...] listopada 2005 r. Bank pozyskał dane osobowe Skarżącego w zakresie imienia, nazwiska, nr PESEL, daty urodzenia, adresu zamieszkania, nr dowodu tożsamości, płci, obywatelstwa, adresu korespondencyjnego, nr telefonów, rodzaju stosunku pracy, stanowiska, zakładu pracy, wynagrodzenia oraz danych finansowych związanych z realizacją ww. umowy.
2. W dniu [...] sierpnia 2009 r., na podstawie umowy zawartej między Bankiem i BIK, Bank przekazał dane osobowe Skarżącego do BIK w zakresie imienia, nazwiska, nr PESEL, nr dowodu osobistego, daty urodzenia, płci, adresu, obywatelstwa oraz informacji o „sytuacji rachunku kredytowego”.
3. Bank oświadczył, że cyt.: „wypełnił obowiązek informacyjny wynikający z art. 105a ust. 3 Prawa bankowego w roku 2006, przesyłając do Skarżącego ostateczne wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenie warunków umowy z informacją o zamiarze przetwarzania danych Skarżącego w trybie sankcyjnym”. Jednocześnie, w korespondencji skierowanej do Pełnomocnik Skarżącego w dniu [...] marca 2012 r., Bank wyjaśnił, że cyt.: „korespondencja wysyłana jest automatycznie do Klientów i nie jest archiwizowana.”
4. Bank poinformował organ, że „Z uwagi na chęć utrzymania pozytywnych relacji ze Skarżącym, Bank przychylił się do wniosku Skarżącego i (...) wstrzymał w BIK przetwarzanie danych osobowych Skarżącego w trybie sankcyjnym, przewidzianym w art. 105a ust. 3. Prawa bankowego (...)” – Bank w dniu 7 sierpnia 2012 r. dokonał korekty danych Skarżącego w zbiorze danych BIK, w której przekazał informację, iż warunki dla przetwarzania danych osobowych Skarżącego po wygaśnięciu zobowiązania nie zostały spełnione. Obecnie, na skutek ww. korekty, rachunek ma

status zamkniętego i dotyczące go informacje są przetwarzane w BIK w celach statystycznych.

5. Po wygaśnięciu zobowiązania tj. po całkowitej spłacie zobowiązania w listopadzie 2010 r. oraz po odwołaniu przez pełnomocnika Skarżącego pismem z dnia [...] grudnia 2011 r. zgod na przetwarzania jego danych osobowych do celów ryzyka kredytowego oraz celów marketingowych, obecnie Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w zbiorze archiwum S. dla celów rachunkowych oraz związanych z ewentualnymi roszczeniami powstałymi w związku z wykonywaniem czynności bankowych oraz innych wynikających z przepisów powszechnie obowiązującego prawa.

W związku z powyższym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów powołanego aktu prawnego, przetwarzanie danych osobowych jest uprawnione, gdy spełniona zostanie którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy. Przesłanki te odnoszą się do wszelkich form przetwarzania danych wymienionych w art. 7 pkt 2 ustawy, w tym w szczególności do ich udostępnienia. Są także względem siebie równoprawne, co oznacza, że dla legalności procesu przetwarzania danych wystarczające jest spełnienie jednej z nich. Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Tym samym, zgoda na przetwarzanie danych, o której mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie jest jedyną przesłanką legalizującą proces przetwarzania danych osobowych.

Aktem prawnym zawierającym szczegółowe regulacje dotyczące procesu przetwarzania danych osobowych klientów banków jest przede wszystkim ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. 2002 r. Nr 72 poz. 665 z późn. zm.), zwana dalej Prawem bankowym.

Ocena legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Bank, a także przez BIK musi być zatem dokonywana w powiązaniu z przepisami Prawa bankowego.

Odnosząc się do kwestii przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez zarówno przez Bank i BIK, wskazać należy, że BIK jest instytucją utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, który stanowi, że banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania: bankom - informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych, innym instytucjom ustawowo

upoważnionym do udzielania kredytów - informacji o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń. Zgodnie z art. 105a ust. 1 Prawa bankowego, przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 (np. BIK), informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych może być wykonywane, z zastrzeżeniem art. 104, 105 i art. 106-106c, w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. Informacje zawarte w BIK służą wypełnianiu przez banki jako instytucje zaufania publicznego ich ustawowych obowiązków związanych z koniecznością dokładania szczególnej staranności w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa przechowywanych środków pieniężnych, czyli w zakresie ochrony depozytów (art. 50 ust. 2 Prawa bankowego), a także z koniecznością należytego badania zdolności kredytowej, od której istnienia (zgodnie z art. 70 ust. 1 Prawa bankowego), bank uzależnia udzielenie kredytu.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że zobowiązania wynikające z umowy pożyczki, zawartej pomiędzy Skarżącym i Bankiem ma status rachunku zamkniętego, należy zaznaczyć, że BIK przetwarzał dane osobowe Skarżącego do dnia [...] sierpnia 2012 r. zgodnie z art. 105a ust. 3 i 4 Prawa bankowego. Art. 105a ust. 3 Prawa bankowego stanowi, że instytucje, o których mowa w ust. 1, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, gdy osoba ta nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, a po zaistnieniu tych okoliczności upłynęło co najmniej 30 dni od poinformowania tej osoby przez bank lub inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów o zamiarze przetwarzania dotyczących jej informacji stanowiących tajemnicę bankową, bez jej zgody. Z kolei zgodnie z treścią art. 105a ust. 4 Prawa bankowego, banki oraz instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, dla celów stosowania metod statystycznych, o których mowa w art. 128 ust. 3. Przetwarzanie informacji stanowiących tajemnicę bankową w przypadkach, o których mowa w ust. 3, może być wykonywane przez okres nie dłuższy niż 5 lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania, a w przypadku, o którym mowa w ust. 4, przez okres 12 lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania (art. 105a ust. 5 Prawa bankowego).

Odnosnie zarzutu Pełnomocnik Skarżącego, że Bank nie spełnił wobec niego obowiązku określonego w art. 105a pkt 3 Prawa bankowego, tj. nie poinformował go skutecznie o zamiarze przetwarzania dotyczących go informacji stanowiących tajemnicę

bankową, bez jego zgody po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy, wskazać należy, że wprawdzie nie ma obowiązku przesyłania listami poleconymi takiej korespondencji, niemniej jednak w niniejszym stanie faktycznym Bank nie dysponuje dowodem, iż korespondencja taka została do Skarżącego kiedykolwiek skierowana, a tym bardziej skutecznie mu doręczona. W konsekwencji powyższego Bank przychylił się do wniosku Skarżącego w dniu [...] sierpnia 2012 r. i dokonał korekty jego danych Skarżącego w zbiorze danych BIK, wskazując, iż warunki dla przetwarzania danych osobowych Skarżącego po wygaśnięciu zobowiązania nie zostały spełnione

Aktualnie Bank przetwarza dane osobowe Skarżącego w celach archiwalnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152 poz. 1223 z późn. zm.), jednostki organizacyjne działające na podstawie Prawa bankowego mające siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązane są do stosowania jej przepisów, w tym wydanego na podstawie delegacji z art. 81 ust. 2 pkt 8 lit. a rozporządzenia ministra finansów z dnia 1 października 2010 r. (Dz. U. Nr 191, poz. 1279 ze zm.) w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków. Według dyspozycji art. 74 ust. 1 ustawy o rachunkowości, zatwierdzone roczne sprawozdania finansowe podlegają trwałemu przechowywaniu. Pozostałe zaś zbiory, w zależności od ich rodzaju, przechowuje się co najmniej przez okresy wymienione w art. 74 ust. 2 omawianej regulacji. I tak, w myśl przepisu art. 74 ust. 2 pkt 4 tego aktu prawnego, dowody księgowe dotyczące środków trwałych w budowie, pożyczek, kredytów oraz umów handlowych, roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym albo podatkowym – przez 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowanie zostały ostatecznie zakończone, spłacone, rozliczone lub przedawnione. Pozostałe dowody księgowe i dokumenty, tj. niebędące wymienionymi wprost w art. 74 ust. 2 pkt 1 – 7 ww. ustawy, przechowuje się przez okres 5 lat (art. 74 ust. 2 pkt 8). Obowiązek przechowywania przez banki dokumentacji w celach archiwalnych, wynikający z art. 74 ust. 2 pkt 8 ww. ustawy, odbywa się w celu realizacji uprawnień i obowiązków wynikających z ww. aktu prawnego, a więc w oparciu o przesłankę legalizującą przetwarzanie danych osobowych z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Konkludując, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania przepisu art. 18 ust. 1 ustawy, w myśl którego w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem. Nakaz taki w przedmiotowej sprawie byłby bowiem niemożliwy do wykonania ze względu na charakter kwestionowanego

zachowania, mianowicie jego nieodwracalność oraz ze względu na fakt, iż stanu niezgodności z prawem w dacie wydania decyzji nie stwierdzono.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że okoliczności ustalone w toku niniejszego postępowania stały się dla Generalnego Inspektora impulsem do skierowania do Banku wystąpienia zmierzającego do zapewnienia przestrzegania przepisów ustawy o ochronie danych osobowych w zakresie przetwarzania danych jego klientów.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak we wstępie.

Od niniejszej decyzji – na podstawie art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).